

Arrest

nr. 178 007 van 21 november 2016
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient via een op 25 november 2015 gedateerd schrijven een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen.

1.2. Op 24 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bijlage 20 vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2015 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [O.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘ Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis §2 bedoelde familieleden, die in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Verder stelt artikel 47/3§2 van de wet van 15.12.1980 het volgende: ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie ze zich voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.’

Betrokkene vroeg op 25.11.2015 gezinshereniging aan met zijn broer [B., A.][...] op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Als bewijs van ten laste van een EU'er in het land van herkomst OF deel uitmakend van het gezin van een EU'er legt betrokkene volgende documenten voor:

- ‘Attestation de Parente n° 338/2015’ en geboorteakte van betrokkene en referentiepersoon. Hieruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon broers van elkaar zijn. Dit zegt niets over het feit of betrokkene al dan niet deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst of ten laste was van zijn gezin.

- ‘Attestation de non assujettissement’ d.d. 29.12.2015. Volgens dit attest zou betrokkene geen belastingen moeten betalen in Marokko. Dit attest zegt niets over het feit dat betrokkene bijgevolg ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon of deel uitmaakte van zijn gezin in het land van oorsprong.

- Rekeninguittreksels van overschrijvingen van de referentiepersoon naar betrokkene in de periode 11/2015 – 01/2016, met een gemiddeld bedrag van 100 euro; attest mutualiteit en OCMW waaruit blijkt dat betrokkene van hen geen uitkering ontvangt. Hieruit blijkt dat betrokkene geld ontving in de periode van november 2015 – januari 2016. We kunnen dus stellen dat betrokkene effectief financiële steun ontving in deze periode van zijn broer;

Echter, het betreft hier de periode dat betrokkene reeds in België verbleef. Immers, uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds sedert 15.03.2012 in België verblijft, weliswaar in illegaal verblijf of tijdelijk legaal in het kader van achtereenvolgende procedures om het verblijfsrecht te bekomen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf in België creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen en telkens weer andere verblijfsprocedures op te starten die geen van allen gegrond bleken. Deze stortingen zeggen niets over de periode toen betrokkene nog in Marokko verbleef, en al dan niet financieel ten laste was van de referentiepersoon. Dit zegt ook niets over het al dan niet deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

- Attest tewerkstelling van de referentiepersoon en loonfiches van referentiepersoon in de periode 07/2015 – 12/2015.

Uit voorgelegde documenten blijkt dus niet dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, alsook blijkt hieruit niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Bijkomend blijkt uit het administratief dossier dat er een negatief verslag van samenwoning (d.d. 23.05.2016) werd opgemaakt. Uit dit verslag blijkt dat betrokkene niet aanwezig was op dit adres.

Verder blijkt hieruit ook dat er geen slaapgelegenheid voorzien is voor betrokkene in de woning van de referentiepersoon en er geen persoonlijke bezittingen van betrokkene aanwezig zijn. Daarnaast blijkt uit dit verslag dat er na een buurtonderzoek bleek dat er bevestigd wordt dat betrokkene er niet woont. Bijgevolg kunnen we dus stellen dat betrokkene niet woonachtig is bij de referentiepersoon en dus ook heden geen deel uitmaakt van zijn gezin.

Kortom, uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersonen of dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, 2° van de wet van 15.12.1980. Verder blijkt ook dat betrokkene niet samenwoont met de referentiepersoon. Vandaar dat geen verblijf kan worden toegestaan overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg wordt het verblijfsrecht geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel het volgende aan: "Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht".

Hij betoogt als volgt:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoeker heeft door middel van de bewijzen van stortingen wel degelijk aangetoond dat er tussen hem en zijn broer een relatie van financiële afhankelijkheid bestaat. Dit gegeven kan eveneens worden afgeleid uit het feit dat verzoeker geen belastingen moet betalen in Marokko, omdat hij daar noch over een roerend, noch over een onroerend inkomen beschikt. Aangezien verzoeker ook aantoonde niet ten laste te zijn van het OCWM, kan hieruit worden afgeleid dat het wel verzoekers inwonende broer moet zijn die financieel voor hem instaan.

Het bewijs van 'ten laste zijn' kan namelijk met alle middelen van recht geleverd worden.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

*Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)
Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke kritiek wordt verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Door louter te beweren dat hij *“wel degelijk aangetoond [heeft] dat er tussen hem en zijn broer een relatie van financiële afhankelijkheid bestaat”*, toont verzoeker niet aan ten laste te zijn van zijn broer. Verzoeker gaat verder nogal kort door de bocht door te beweren dat aangezien hij geen belastingen betaalt in Marokko en niet ten laste is van het OCMW, *“hieruit [kan] worden afgeleid dat het wel verzoekers inwonende broer moet zijn die financieel voor hem instaan”*. Hiermee toont hij allerminst aan dat de door verweerder gemaakte vaststellingen, namelijk dat *“deze stortingen niets [zeggen] over de periode toen betrokkene nog in Marokko verbleef en al dan niet financieel ten laste was van deze persoon”* en *“dit attest [attestation de non assujettissement] niets [zegt] over het feit dat betrokkene bijgevolg ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon of deel uitmaakte van zijn gezin in het land van oorsprong”* kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onjuist zouden zijn.

2.4. De afsluitende theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht toont hiervan geen schending aan.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA